

27 DECEMBER 2009 – FEEST VAN DE HEILIGE FAMILIE

EERSTE LEZING

EERST BOEK SAMUEL 1, 20-22.24-28

In die dagen werd Hanna zwanger en in de loop van het jaar bracht zij een zoon ter wereld. Zij noemde hem Samuël, „want,” zei ze, „ik heb hem van de Heer afgesmeekt.” Toen Elkana weer met heel zijn gezin op reis ging om het jaarlijks offer op te dragen en zijn gelofte in te lossen, ging Hanna met hem mee, „want,” zo zei ze tot haar man, „ik ga de jongen pas brengen als hij aan de borst ontwend is; dan zal hij voor de Heer treden en altijd bij Hem blijven.”

Zodra hij van de borst was, nam Hanna Samuël mee, met een driejarige stier, een efa meel en een zak wijn. Zij bracht de jongen, zo klein als hij was, naar de tempel van de Heer in Silo. Zij slachtten de stier en brachten de jongen naar Eli. Daarbij zei Hanna: „Met uw verlot, mijn heer, zo waar u leeft, mijn heer, ik ben de vrouw die hier gestaan heeft om tot de Heer te bidden, in uw tegenwoordigheid. Om deze jongen heb ik gebeden en de Heer heeft mij gegeven wat ik van Hem heb afgesmeekt. Daarom sta ik hem aan de Heer af. Zolang hij leeft, blijft hij de Heer afgestaan.”

En zij bogen zich daar voor God de Heer neer.

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF VAN JOHANNES 3, 1-2.21-24

Vrienden,

hoe groot is de liefde die de Vader ons betoond heeft! Wij worden kinderen van God genoemd, en wij zijn het ook. De wereld begrijpt ons niet en ze kent ons niet omdat zij Hem niet heeft erkend.

Vrienden,

nu reeds zijn wij kinderen van God en wat wij zullen zijn, is nog niet geopenbaard; maar wij weten dat wanneer het geopenbaard wordt, wij aan Hem gelijk zullen zijn omdat wij Hem zullen zien zoals Hij is.

Dierbare vrienden,

daar ons geweten ons dus niet hoeft te veroordelen, mogen wij vrijmoedig met God omgaan; wij krijgen van Hem alles wat wij vragen omdat wij zijn geboden onderhouden en doen wat Hem aangenaam is. En dit is zijn gebod: van harte geloven in zijn Zoon Christus en elkaar liefhebben zoals Hij ons bevolen heeft. Wie zijn geboden onderhoudt, blijft in God en God blijft in hem. En dat Hij in ons woont, weten we door de Geest die Hij ons gegeven heeft.

EVANGELIE

LUCAS 2, 41-52

Ieder jaar reisden de ouders van Jezus bij gelegenheid van het paasfeest naar Jeruzalem. En overeenkomstig het gebruik bij dit feest gingen zij opnieuw daarheen toen Hij twaalf jaar geworden was. Maar na afloop van die dagen keerden zij naar huis terug. Het kind Jezus bleef echter in Jeruzalem achter zonder dat zijn ouders het wisten. In de mening dat Hij zich bij de karavaan bevond, gingen zij een dagreis ver en zochten Hem toen onder familieleden en bekenden. Omdat zij Hem niet vonden, keerden zij al zoekende naar Jeruzalem terug. Pas na drie dagen vonden zij Hem in de tempel, waar Hij te midden van de leraren zat naar wie Hij luisterde en aan wie Hij vragen stelde. Allen die Hem hoorden waren verbaasd over zijn inzicht en zijn antwoorden. Toen zijn ouders Hem daar opmerkten stonden zij verslagen. Zijn moeder zei tot Hem: „Kind, waarom hebt Ge ons dit aangedaan? Denk toch eens met wat een pijn uw vader en ik naar U hebben gezocht.” Maar Hij antwoordde: „Wat hebt ge toch naar Mij gezocht? Wist ge dan niet dat Ik in het huis van mijn Vader moest zijn?” Zij begrepen echter niet wat Hij daarmee bedoelde. Hij ging met hen mee naar Nazaret en was aan hen onderdanig. Zijn moeder bewaarde alles wat er gebeurd was in haar hart. En met de jaren nam Jezus toe in wijsheid en welgevalligheid bij God en de mensen.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Zoeken, vinden en bewaren

HET PAASFEEST IN JERUZALEM IS VOORBIJ. Na drie dagen stappen, terug naar het noorden, naar Nazaret. Terug naar hun huisje met de kippen en de duiven. De avond valt. Maria en Jozef zitten bij het kampvuur. Ze eten een pitabroodje. „Maar waar blijft Jezus toch?“, vraagt Maria. „Geen zorgen,” zegt Jozef, „Hij is een bar mitswa (Hij is gevormd zouden wij zeggen) en Hij zit bij zijn vrienden met een pintje palmwijn.”

Als ze de tent willen opslaan om te gaan slapen, is Jezus er nog altijd niet. Ook niet bij de jongeren die een folkfestivalletje houden. Ze ‘zoeken’, Maria en Jozef. Viermaal staat het woordje ‘zoeken’ in het korte verhaal. En ten slotte keren ze terug naar Jeruzalem, in het holst van de nacht, op het angstige pad tussen de rotsen en struiken. Drie dagen ‘zoeken’ ze, in de steegjes van Jeruzalem. Hun jongen al zo snel op het verkeerde pad? Wat spookt er niet allemaal door het hoofd van ouders?

‘Zoeken’ is het eerste belangrijke woord in het evangelieverhaal van vandaag. God ‘zoekt’ altijd. God zoekt Adam en Eva in het scheppingsverhaal. In het Hooglied zoekt de jongen zijn meisje. Bij de profeet Hosea zoekt Hosea zijn vrouw. God is altijd en overal op zoek naar de mens. „Hadt Gij mij niet gezocht, ik zou U nooit gevonden hebben”, schreef Augustinus.

En ook wij, ouders, ‘zoeken’ onze kinderen. Niet noodzakelijk in de uitgangsbuurt, maar we ‘zoeken’ ze. Om te verstaan wat in hen omgaat, als de hormonen beginnen werken. Als ze een partner leren kennen. Als we ouder worden. Als we sterven. „We zoeken onze kinderen.” Zo is God, zo zijn mensen. Zoekers.

Uitgeput van het zoeken gaan Maria en Jozef ten slotte bidden in de tempel. Daar hebben ze Hem niet gezocht, natuurlijk niet. Welke jongeman zit er nu in de kerk? Maar juist daar vinden ze Hem. Na drie dagen. Dat hadden ze toch moeten weten, Maria en Jozef. Een Bijbelse zoektocht duurt altijd drie dagen, drie nachten, drie weken, drie jaar, drie eeuwen. De joodse nacht is ingedeeld in vier nachtwaken, vier shiften. God komt vlak vóór het einde, in de derde wake. Net vóór het helemaal hopeloos wordt. Jezus verrijst de derde dag. Het duurt lang, maar net niet hopeloos te lang.

Een crisis met kinderen gaat niet over in één, twee, maar in ‘drie’, als we drie nachten blijven zoeken. En dan vinden we ze, op een voor ons onverwachte plaats, in een ongewone relatie, in een schokkende relatie soms. Wat kon er voor Maria en Jozef schokkender zijn, dan Jezus in de kerk te vinden, discussiërend met kanunniken? Hij moest toch het timmerbedrijf van vader Jozef overnemen? En nu wil Hij misschien pastoor worden?

Och, we hebben ze niet in handen, onze kinderen. We geven ze liefde, maar je leidt de liefde niet in je eigen banen. Er is niets mooier dan je kinderen liefde te leren. Maar er is ook niets riskanter. Plotseling zitten ze in Afrika onder een palmboom als arts zonder grenzen. Of in Sri Lanka huisjes bouwen, jaren na de tsunami. Of als onderwijzer in een BLO-school. Of als verzorgende bij dementerenden. Of mijn zoon wil naar het seminarie.

‘Zoeken’ was het eerste woord. ‘Na drie dagen vinden’ was het tweede woord. En de derde kernzin uit het evangelie is: „Maria bewaarde dit in haar hart.”

Bij ons liggen er dingen ‘op onze maag’. Ze verteren niet, maar ze liggen er op als een loodzware pain perdu. We rispen ze op, „Ik heb het zuur.” En ze geven slokdarmontsteking of de ziekte van Barrett. Of erger: „Dat ligt op onze lever.” De lever ligt te dicht bij de gal. Daar komen enkel bitterheid uit en ontgoocheling. Maria bewaart dingen in haar hart. Het hart is dé koesterplek, voor vreugde en voor pijn. Daar kunnen onze zorgkinderen terecht.

„God, Gij zijt zoveel groter dan ons hart. Ik vertrouw mijn kinderen en kleinkinderen aan U toe. En ik bewaar de zorgen in mijn hart, waar Gij, God, ook woont. Ook al valt dat misschien niet makkelijk als sommige kinderen er weer niet zullen zijn op oudejaarsavond of nieuwjaar...”